DZIENNIK URZĘDOWY
Ministerstwa Przemysłu Materiałów Budowlanych

Warszawa, 15 czerwca 1956 r. | Nr 4 | Poz. 12—18

TREŚĆ:

ZARZĄDZENIA

PISMO OKÓLNE

12.

ZARZĄDZENIE Nr 73
MINISTRA PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 5 kwietnia 1956 r.

w sprawie opracowania programu oszczędności paliw stałych w planie 5-letnim.

W wykonaniu uchwały Nr 23/56 Prezydium Rządu z dnia 14 stycznia 1956 r. w w/w sprawie, zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Dyrektorzy Centralnych Zarządów opracują plany oszczędności paliw stałych w planie 5-letnim (w rozbiciu na poszczególne lata planu 5-letniego) i złożą je do Ministerstwa w 3 egz. w terminie do dnia 15 czerwca 1956 r.

2. Zobowiązuję Dyrektorów Naukowych Instytutów Branżowych do opracowania **w terminie do dnia 15 czerwca 1956 r.** w porozumieniu z Centralnymi Zarządami — planu prac naukowo-badawczych w planie 5-letnim, w zakresie: stosowania procesów technologicznych przynoszących oszczędność paliwa oraz stosowania w szerokim zakresie paliw odpadkowych i paliw zastępczych.

3. Plany, które wymagać będą uzupełnienia, zostaną przekazane wraz z uwagami zainteresowanych Departamentów do Centralnych Zarządów **w terminie do dnia 30 czerwca 1956 r.** Po uzupełnieniu planów o w/w uwagi Centralne Zarządy i Naukowe Instytuty Branżowe złożą II-gą wersję planów w Ministerstwie **w terminie do dnia 25 lipca 1956 r.**

4. W ostatniej dekadzie sierpnia br. odbędzie się Kolegium Ministerstwa na temat planów oszczędności paliw stałych, w którym udział wezmą Pełnomocnicy d/s paliw w Centralnych Zarządach, Biurach Projektowych oraz Dyrektorzy Naukowi Branżowych Instytutów.

§ 2. 1. Plany oszczędności paliw stałych winny uwzględniać wnioski załóg z dyskusji nad planem 5-letnim; winny być zharmonizowane z planami inwestycyjnymi i planami postępu technicznego.

2. Plany oszczędności paliw stałych winny określać środki i przewidywane zmniejszenie (w poszczególnych latach) wskaźników jednostkowego zużycia oraz przesunięcia sortymentowe.

Za podstawę wyjścia należy przyjąć wykonanie 55 roku i plan roku 1956, normy techniczne i wskaźniki zaopatrzeniowe.

3. Plany oszczędności paliw stałych winny składać się z dwóch grup środków organizacyjno-technicznych, dotyczących:

a) paliwa technologicznego,

b) energetycznego.

Plany winny zawierać w szczególności:

1) **W zakresie wyładunku wagonów i transportu wewnętrznego:**

— zapobieganie stratom paliw stałych na skutek tworzenia się podzierna, przy wyładunku,

— zapobieganie stratom w czasie transportu, wynikającym z nieszczelności środków transportowych.

2) **W zakresie składowania i rozchodu paliw stałych:**

— doprowadzenie magazynów paliwowych i składowania paliwa do stanu określonego obowiązującymi normami,

— mechanizacji wyładunku i załadunku w magazynach paliwowych,

— wyposażenie w wagi węglowe,

— usprawnienia rozchodu i przychodu oraz właściwe ewidencjonowanie paliwa.

3) **W zakresie stanu urządzeń cieplnych i przewodów:**
— zapobieganie nadmiernym przesypom będącym następstwem zbyt dużych prześwitów rusztów, zapobieganie niewłaściwemu spalaniu się paliw stałych wskutek niewłaściwego regulowania posuwu rusztów, podmuchów strefowych oraz pęknięć w obmurowaniu,
— niedopuszczenie do powstania kamienia kotłowego i nalepów żużlowych,
— zapobieganie stratom ciepła na skutek nieszczelności i złej izolacji przewodów parowych i zaworów,
— utrzymanie w stanie wysokiej sprawności użytkowej urządzeń cieplnych oraz zapewnienie remontów tych urządzeń,
— eliminowanie tzw. parowozów grzewczych,
— modernizację urządzeń cieplnych w zakresie ekranowania i przeróbek palenisk, wbudowania podgrzewaczy wody i przegrzewaczy pary, instalowanie automatyki kotłowej, doprowadzenie wtórnego powietrza,
— zastępowanie parowozów paleniskowych, parowozami bezpaleniskowymi, tam gdzie ma to uzasadnienie ekonomiczne,
— unieruchomienie nieekonomicznych kotłowni w przypadku możliwości poboru pary i wody gorącej z pobliskich kotłowni ekonomicznych.

4) **W zakresie eksploatacji urządzeń cieplnych:**
— stosowanie właściwych paliw stałych w miejscu i w czasie ich spalania, z uwzględnieniem stosowania mułów i przerostów, odpadów produkcyjnych oraz paliw zastępczych jak torfu i leszu dymnicowego oraz żużla pokotłowego,
— zmiękczanie wody, wykorzystywanie kondensatu, zapobieganie wysokiej temperaturze gazów kominowych oraz zbyt niskiej temperaturze skroplin.

5) **W zakresie wykorzystania energii cieplnej:**
— opracowanie bilansów cieplnych dla typowych zakładów i wprowadzenie na ich podstawie zasad oszczędnościowych,
— zapobieganie nierównomiernemu pobieraniu energii cieplnej, przez racjonalne jej wykorzystanie w procesach technologicznych,
— zapobieganie stratom ciepła w urządzeniach odbierających energię cieplną i w pomieszczeniach,
— ustalenie odpowiedniej temperatury w pomieszczeniach w zależności od charakteru produkcji z uwzględnieniem ciepła wytwarzającego się w czasie produkcji,
— wykorzystanie ciepła odpadowego.

6) **W zakresie wykorzystania pochodnych paliw stałych:**
— oszczędną gospodarkę energią elektryczną, a w szczególności wyeliminowanie jałowych biegów silników, podnoszenie stopnia wykorzystania mocy oraz racjonalne korzystanie z oświetlenia,
— oszczędną gospodarkę gazem i sprężonym powietrzem.

7) **W zakresie obsady obsługi urządzeń cieplnych i siłowych oraz obsady energetyków cieplnych i komórek zaopatrzenia:**
— zapewnienie właściwej obsługi urządzeń cieplnych, siłowych, oraz obsady energetyków cieplnych, komórek zaopatrzenia,
— stałe podnoszenie kwalifikacji pracowników odpowiedzialnych za oszczędną gospodarkę paliwami stałymi.

8) **W zakresie normowania zużycia paliw stałych:**
— bezwzględnie wprowadzenie norm (wskaźników) zużycia dla produkcji podstawowych z uwzględnieniem faz produkcji oraz objęcia normami (wskaźnikami) jednostkowego zużycia w jak najszerszym zakresie produkcji ubocznej i pomocniczej przede wszystkim na podstawie opracowanych bilansów cieplnych zakładów oraz norm zagranicznych ze szczególnym uwzględnieniem osiągnięć ZSRR w tej dziedzinie.

9) **W zakresie procesów technologicznych:**
— zastępowanie paliw stałych w procesach technologicznych energią elektryczną i gazem, jeżeli jest to ekonomiczne pod względem zużycia ciepła i energii,
— eliminowanie procesów szczególnie węglochłonnych przez wprowadzanie nowych procesów technologicznych powodujących mniejsze zużycie paliw stałych.

10) **W zakresie stosowania paliw zastępczych jak torf, lesz dymnicowy i żużel kotłowy z dużą zawartością części palnych oraz półproduktów (muł, przerosty):**
— wytypowanie małych zakładów do zastosowania w nich zamiast węgla kamiennego paliw terenowych i dostosowanie do tego celu urządzeń w tych zakładach, wytypowanie urządzeń cieplnych mogących zużywać muły i przerosty ze szczególnym uwzględnieniem możliwości spalania mułów i przerostów bez domieszek węgli asortymentowych.

11) **W zakresie aparatury kontrolno-pomiarowej:**
— uzupełnienie brakującej aparatury kontrolno-pomiarowej dla celów gospodarki cieplnej,
— remont i zainstalowanie posiadanej aparatury kontrolno-pomiarowej,
— wyposażenie laboratoriów w aparaturę pomiarową do badania kaloryczności paliwa i okresowych pomiarów procesów — cieplnych.

12) **W zakresie racjonalizacji i usprawnień:**
— szerokie stosowanie pomysłów racjonalizatorskich i usprawnień.

13) **Realizacje postanowień obowiązujących przepisów w zakresie oszczędności paliw stałych i energii elektrycznej:**

4. Poszczególne Centralne Zarządy zwrócą uwagę na:
— maksymalne zmniejszenie zużycia węgla do wypalania ceramiki czerwonej przez stosowanie torfu, leszu dymnicowego, węgla brunatnego, trocin oraz żużla kotłowego z dużą zawartością części palnych na podstawie szerokiego stosowania metod Duwanowa i Mazowa,
— rozpowszechnianie metody przyśpieszonego topnienia i kolorowania szkła,
— zmniejszenie stłuczki i braków w produkcji szkła,
— stosowanie w produkcji szkła węgla brunatnego,
— stosowanie gazogeneratorów obrotowych,
— sporządzenie bilansów cieplnych w cementowniach,
— szersze stosowanie ługów posulfitowych w cementowniach,
— wykorzystanie ciepła odpadowego do suszenia surówki w ceramice i do suszenia węgla w cementowniach,
— wzmożenie kontroli przez wprowadzenie wskaźników jednostkowych zużycia węgla na poszczególne fazy produkcji ceramiki czerwonej, stosowania torfu przy opalaniu lokomobil,
— podniesienie zmianowości i podniesienie wydajności i stopnia wykorzystania pieców ceramicznych i wapienniczych.

5. Nadzór nad wykonaniem planów oszczędności paliwa w części technologicznej zapewnią: Dyrektor Dep. Techniki i Dyrektor Departamentu Planowania, a w części energetycznej Dyrektor Departamentu Mechaniczno-Energetycznego. Nadzór nad planem w zakresie magazynowania i usprawnienia rozchodu paliwa zapewni Dyrektor Zarządu Zaopatrzenia Materiałów Technicznych.

§ 3. 1. Dla właściwego i terminowego sporządzenia planów oszczędności paliw stałych Dyrektorzy Centralnych Za-

rządów zorganizują **w terminie do dnia 10 maja 1956 r.** narady z udziałem branżowych biur projektowych, instytutów i zakładowych pełnomocników d/s paliw. W naradach tych branżowe instytuty i biura projektowe winny wziąć również czynny udział wskazując kierunki i konkretne przykłady przedsięwzięć, których realizacja przyczyni się do oszczędności paliwa.

2. Pełnomocnik Ministra Przemysłu Materiałów Budowlanych d/s paliw zwoła **pod koniec maja br.** konferencję Pełnomocników d/s paliw Centralnych Zarządów, Biur Projektowych oraz Dyrektorów Naukowych Instytutów, poświęconą omówieniu postępu prac nad planem oszczędności paliwa.

Na konferencji tej Pełnomocnicy d/s paliw Centralnych Zarządów zreferują przebieg prac oraz zarys planu oszczędności paliwa: Pełnomonicy d/s paliw w Biurach Projektowych oraz Dyrektorzy Naukowi Instytutów przedstawią konkretne wnioski wskazujące na możliwość uzyskania oszczędności paliw w branżowych przemysłach.

§ 4. 1. Dyrektorzy Centralnych Zarządów określą wstępnie **w terminie do końca maja br.** maksymalne ilości paliw odpadkowych i paliw zastępczych, jakie Centralny Zarząd będzie mógł zużywać w poszczególnych latach planu 5-letniego.

2. Dyrektor Zarządu Zaopatrzenia Materiałowo-Technicznego uzgodni z Ministerstwem Górnictwa wstępne zapewnienie ilości paliw, o których mowa w pkt. 1.

§ 5. Zobowiązuję Dyrektorów Centralnych Zarządów do stałego konsultowania się z zainteresowanymi Departamentami w sprawie planów oszczędności paliwa.

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

MINISTER **Mgr inż. St. Pietrusiewicz**

13.

ZARZĄDZENIE Nr 103
MINISTRA PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 10 maja 1956 r.

w sprawie zmiany zarządzenia Nr 295 Ministra Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 30 listopada 1954 r. o zastępstwie sądowym jednostek podległych Ministrowi Przemysłu Materiałów Budowlanych (Dziennik Urzędowy Ministerstwa Przemysłu Materiałów Budowlanych Nr 1, poz. 1 z 1955 r.)

§ 1. Uchyla się postanowienia §§ 8, 9 i 10 zarządzenia Nr 295 Ministra Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 30 listopada 1954 r. w sprawie zastępstwa sądowego jednostek podległych Ministrowi Przemysłu Materiałów Budowlanych.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

MINISTER **Mgr inż. St. Pietrusiewicz**

14.

ZARZĄDZENIE Nr 105
MINISTRA PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 14 maja 1956 r.

w sprawie powołania komisji do wydawania opinii co do przyczyn rozwiązania stosunku pracy.

§ 1. Na zasadzie przepisu § 6 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 4.VI.1952 r. w sprawie mieszkań służbowych i zakładowych (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 196) oraz postanowień §§ 1 i 2 pkt 3 zarządzenia Nr 157 Prezesa Rady Ministrów z dnia 3 lipca 1952 r. w sprawie składu i trybu postępowania Komisji powołanych do wydawania opinii co do przyczyn rozwiązania stosunku pracy (Monitor Polski Nr A-58, poz. 891) wyznaczam:

— Naczelnika Wydziału Socjalnego w Dep. Zatrudnienia i Płac — przewodniczącym,
— przedstawiciela Dep. Zatrudnienia i Płac — zastępcą przewodniczącego,
— naczelnika Wydziału Prawnego — członkiem komisji,
— przedstawiciela Wydziału Prawnego — zastępcą członka komisji, powołanej do wydawania opinii co do przyczyn rozwiązywania stosunku pracy z pracownikami Ministerstwa Przemysłu Materiałów Budowlanych, jak również z pracownikami wszystkich zakładów pracy, podległych Ministrowi Przemysłu Materiałów Budowlanych.

§ 2. W skład komisji ponadto wchodzi przedstawiciel Zarządu Głównego Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

§ 3. Ministerstwo Przemysłu Materiałów Budowlanych po otrzymaniu odwołania pracownika od decyzji zakładu pracy, wzywającej go, w związku z rozwiązaniem umowy o pracę do opróżnienia mieszkania służbowego (zakładowego) bez wskazania mieszkania zastępczego, kieruje odwołanie do komisji celem wydania opinii, czy zachodzą warunki rozwiązania stosunku pracy, przewidziane w § 6 ust. 1 pkt 1—4 powołanego w § 1 rozporządzenia, tj. czy rozwi... nie stosunku pracy nastąpiło:

1) z winy zakładu pracy,
2) przez zakład pracy bez uzasadnionej przyczyny,
3) skutkiem utraty przez pracownika zdolności do wykonywania pełnionej pracy,
4) skutkiem przejścia pracownika w stan spoczynku z nabyciem praw do zaopatrzenia.

§ 4. Komisja przed wydaniem opinii obowiązana jest dać możność złożenia wyjaśnień i wskazania dowodów zarówno wnoszącemu odwołanie pracownikowi, jak i zakładowi pracy.

§ 5. Dla wyjaśnienia sprawy Komisja może przeprowadzić dochodzenia drogą zbadania dokumentów, świadków i biegłych i ewentualnie wyznaczyć w tym celu rozprawę ustną.

§ 6. O terminie rozprawy należy zawiadomić zarówno wnoszącego odwołanie, jak i zakład pracy w takim czasie, by mieli oni możność wzięcia udziału w rozprawie.

§ 7. Po wyjaśnieniu sprawy Komisja na posiedzeniu, w którym mogą brać udział tylko członkowie kompletu, odbywa naradę i ustala swoją opinię. Przebieg narad i głosowania jest tajny. Opinia Komisji zapada większością głosów.

§ 8. Opinię powziętą przez Komisję podpisują wszyscy członkowie kompletu bez względu na sposób ich głosowania. Opinia Komisji powinna zawierać uzasadnienie zajętego przez nią stanowiska.

§ 9. Do postanowienia Komisji w zakresie postępowania wyjaśniającego mają poza tym zastosowanie przepisy o postępowaniu administracyjnym.

§ 10. Przewodniczący przedkłada Ministrowi Przemysłu Materiałów Budowlanych opinię Komisji.

§ 11. Obsługa biurowa Komisji należy do Departamentu Kadr w Ministerstwie Przemysłu Materiałów Budowlanych.

§ 12. Za udział w posiedzeniach odbytych przez Komisję poza godzinami urzędowania otrzymują jej członkowie wynagrodzenie w wysokości maksymalnej diety dziennej, przewidzianej przy podróżach służbowych pracowników państwowych.

MINISTER **Mgr inż. St. Pietrusiewicz**

15.

ZARZĄDZENIE Nr 107

MINISTRA PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 18 maja 1956 r.

w sprawie uproszczenia zasad zatwierdzania dokumentacji projektowo-kosztorysowej dla inwestycji przemysłu materiałów budowlanych.

W celu usprawnienia trybu zatwierdzania dokumentacji projektowo-kosztorysowej dla inwestycji przemysłu materiałów budowlanych zarządzam, co następuje:

§ 1. Minister Przemysłu Materiałów Budowlanych zatwierdza:

1. założenia do projektów dla inwestycji zaliczonych do I grupy;

2. projekty wstępne dla inwestycji zaliczonych do I grupy;

3. założenia i projekty wstępne dla inwestycji zaliczonych do II grupy zastrzeżonych każdorazowo przez Departament Inwestycji M.P.M.B. do zatwierdzenia przez Ministra;

4. projekty techniczne dla inwestycji zastrzeżonych każdorazowo przez Departament Inwestycji M.P.M.B. do zatwierdzenia przez Ministra.

§ 2. Dyrektor Centralnego Zarządu lub jednostki równorzędnej zatwierdza:

1. założenia do projektów dla inwestycji zaliczonych do II grupy;

2. projekty wstępne i techniczne dla inwestycji zaliczonych do II grupy;

3. projekty techniczne dla inwestycji zaliczonych do I grupy z wyjątkiem zastrzeżeń przewidzianych w § 1 ust. 3 i 4.

§ 3. Ustala się następujące graniczne wartości kosztorysowe dla inwestycji przemysłu materiałów budowlanych zaliczanych do I grupy:

1. Zakłady przemysłu cementowego — ponad 30 mil. zł.

2. Pozostałe zakłady przemysłu materiałów budowlanych — ponad 10 mil. zł.

§ 4. 1. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

2. Jednocześnie tracą moc: § 147 i § 148 instrukcji branżowej stanowiącej załącznik do zarządzenia Nr 231 Ministra Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 16 sierpnia 1954 r. w sprawie zasad sporządzania i zatwierdzania dokumentacji projektowo-kosztorysowej dla inwestycji Ministerstwa Przemysłu Materiałów Budowlanych, oraz załącznik nr 1 do instrukcji branżowej (Dz. Urzędowy MPMB Nr 5, poz. 17).

MINISTER **Mgr inż. St. Pietrusiewicz**

16.

ZARZĄDZENIE Nr 109

MINISTRA PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 29 maja 1956 r.

w sprawie utworzenia w resorcie przemysłu materiałów budowlanych — Centralnego Zarządu Zbytu.

Na podstawie § 2, pkt 1, lit. a uchwały Nr 631/55 Prezydium Rządu z dnia 6 sierpnia 1955 r. w sprawie nadania statutu organizacyjnego Ministerstwu Przemysłu Materiałów Budowlanych — zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. W Ministerstwie Przemysłu Materiałów Budowlanych tworzy się Centralny Zarząd Zbytu z siedzibą w Warszawie.

2. Utworzenie Centralnego Zarządu Zbytu nastąpi w ten sposób, że Zarząd Zbytu Materiałów Budowlanych przekształca się w Centralny Zarząd Zbytu, przejmując równocześnie funkcje, środki i agendy Zarządu Zbytu Szkła i Porcelany.

3. Ustala się dzień 1 lipca 1956 r. jako termin utworzenia Centralnego Zarządu Zbytu.

§ 2. 1. Do czasu utworzenia Centralnego Zarządu Zbytu działać będzie Pełnomocnik do spraw organizacji C.Z.Z., do którego zadań należy przygotowanie i przeprowadzenie planowej reorganizacji resortowego aparatu zbytu.

2. Pełnomocnik ma prawo wydawania w zakresie swych kompetencji zarządzeń, mających moc zarządzeń dyrektora Centralnego Zarządu Zbytu.

Pełnomocnikiem mianuję dyrektora Zarządu Zbytu Materiałów Budowlanych Ob. Bogdana Sawicza.

§ 3. Zatwierdzam wstępnie przedstawiony mi przy piśmie Z.Z.M.B. z dnia 24 marca 1956 r. znak OR 128/56/pfn i zreferowany na konferencji w dniu 14 kwietnia 1956 r. przez Przewodniczącego Komisji powołanej zarządzeniem Nr 152/55 projekt organizacji Centralnego Zarządu Zbytu z tym, że w schematach organizacyjnych Biur Zbytu:

— Cementu,
— Papy i Izolacji,
— Szkła Płaskiego,
— Wapna

należy zlikwidować stanowiska zastępców dyrektora.

§ 4. W okresie do końca czerwca 1956 r. należy stopniowo likwidować w Łodzi agendy Zarządu Zbytu Szkła i Porcelany — przy jednoczesnym, stopniowym organizowaniu działalności aparatu zbytu szkła i porcelany w Warszawie — w taki sposób, aby zapewniona została nieprzerwana i sprawna praca tej służby.

§ 5. Oszczędności wynikające z połączenia obu Zarządów Zbytu jako jednostek budżetowych należy przeliczyć powtórnie — w oparciu o przepisy uchwały Nr 192 Rady Ministrów z dnia 16 kwietnia 1956 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w centralnych zarządach i zarządach (Monitor Polski Nr 33, poz. 412). Obliczenia te, opracowane przez Zarząd Zbytu Materiałów Budowlanych w porozumieniu z Zarządem Zbytu Szkła i Porcelany winny być mi przedstawione do dnia 15 czerwca 1956 r.

§ 6. 1. Wojewódzkie Hurtownie Materiałów Budowlanych działać będą nadal pod niezmienionymi nazwami w ramach Centralnego Zarządu Zbytu.

2. Łódzka Hurtownia Szkła i Porcelany działać będzie w ramach Centralnego Zarządu Zbytu pod nazwą: Centralna Hurtownia Szkła Laboratoryjnego z siedzibą w Łodzi.

3. Hurtownie Szkła i Porcelany i Wojewódzkie Hurtownie Materiałów Budowlanych w Warszawie, Stalinogrodzie, Wrocławiu i Poznaniu ulegają połączeniu z dniem 1 lipca 1956 r. Połączenie przedsiębiorstw nastąpi w ten sposób, że Wojewódzkie Hurtownie Materiałów Budowlanych przejmą właściwe terenowo Hurtownie Szkła i Porcelany.

Podstawę przejęcia winny stanowić bilanse przedsiębiorstw przejmowanych sporządzone na dzień 30 czerwca 1956 r. Bilanse należy sporządzić na podstawie spisu majątku z natury (inwentaryzacja na dzień przejęcia).

Przejęcia — przekazania należy dokonać w trybie zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 27 stycznia 1951 r. w sprawie łączenia przedsiębiorstw państwowych (Monitor Polski Nr A-16, poz. 222).

4. Połączenie wymienionych w ust. 3 przedsiębiorstw nastąpi na zasadzie odrębnych zarządzeń, wydanych na podstawie dekretu z dnia 26 października 1950 r. o przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. Nr 49, poz. 439).

§ 7. 1. Pełnomocnik Ministra d/s organizacji CZZ za-

pewni pozostanie w pracy w okresie od dnia 1 lipca do dnia 31 sierpnia 1956 r. odpowiedniej ilości pracowników:

a) Zarządu Zbytu Szkła i Porcelany — celem zatwierdzenia bilansów przedsiębiorstw oraz sporządzenia bilansu zbiorczego (na dzień 30 czerwca 1956 r.) i analizy,

b) Hurtowni Szkła i Porcelany w Warszawie, Stalinogrodzie, Wrocławiu i Poznaniu — celem dokonania spisów, wyjaśnienia różnic inwentaryzacyjnych oraz sporządzenia bilansów,

2. Wszelkie czynności zdawczo-odborcze wynikające z przepisów niniejszego zarządzenia winny być zakończone do dnia 31 sierpnia 1956 r.

3. Do czasu zakończenia czynności, o których mowa w ust. 1 i 2 dyrektor i główny księgowy Zarządu Zbytu Szkła i Porcelany oraz dyrektorzy i główni księgowi Hurtowni wymienionych w ust. 1 lit. b — zachowują prawo podpisu dokumentów, sprawozdań i analiz działalności tych jednostek — za okres do dnia 30 czerwca 1956 r.

§ 8. Departament Zatrudnienia i Płac, działając w porozumieniu z Zarządem Zbytu Materiałów Budowlanych i Centralną Księgowością — przedstawi mi w terminie do dnia 2 czerwca 1956 r. wnioski w sprawie przyznania Wojewódzkim Hurtowniom Materiałów Budowlanych w Warszawie, Stalinogrodzie, Wrocławiu i Poznaniu dodatkowych kwot na fundusz bezosobowy — celem umożliwienia tym jednostkom sprawnego i szybkiego wykonania z zadań związanych z przejęciem terenowo właściwych Hurtowni Szkła i Porcelany.

§ 9. Spory mogące wyniknąć między przedsiębiorstwami, wymienionymi w § 6, ust. 3 — w związku z przekazywanym majątkiem i dokonywanymi rozliczeniami należy mi przedstawić do rozstrzygnięcia za pośrednictwem Centralnej Księgowości.

§ 10. 1. Departament Zatrudnienia i Płac przeprowadzi postępowanie związane z koniecznością ujednolicenia taryfikatora stanowisk i regulaminu premiowania dla przedsiębiorstw mających działać w ramach Centralnego Zarządu Zbytu.

2. Przepisy wprowadzające ujednolicony taryfikator i regulamin premiowania dla przedsiębiorstw CZZ winny wejść w życie z dniem 1 lipca 1956 r. z tym, że odpowiednie projekty i wnioski Departament Zatrudnienia i Płac przedstawi mi do aprobaty w terminie do dnia 20 czerwca 1956 r.

§ 11. Zarząd Administracyjno-Gospodarczy zapewni w terminie do dnia 15 czerwca 1956 r. lokale biurowe dla Centralnego Zarządu Zbytu.

§ 12. Regulamin organizacyjny Centralnego Zarządu Zbytu nadany zostanie odrębnym zarządzeniem.

§ 13. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

MINISTER **Mgr inż. St. Pietrusiewicz**

17.

ZARZĄDZENIE Nr 110
MINISTRA PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 15 maja 1956 r.

w sprawie zasad tworzenia funduszu dyspozycyjnego oraz rozporządzania nim przez dyrektorów państwowych przedsiębiorstw przemysłowych.

Na podstawie § 3 pkt. 4 Uchwały Komitetu Centralnego PZPR i Rady Ministrów PRL z dnia 9 kwietnia 1956 r. o rozszerzeniu uprawnień dyrektorów państwowych przedsiębiorstw przemysłowych zarządza się, co następuje:

§ 1. W państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych oraz w zakładach przemysłowych działających według zasad pełnego wewnętrznego rozrachunku gospodarczego, zwanych dalej przedsiębiorstwami, tworzy się fundusz dyspozycyjny w ramach planów kosztów administracyjno-gospodarczych.

§ 2. Wysokość funduszu dyspozycyjnego ustala się w rocznych planach przedsiębiorstw zależnie od kategorii ich zaszeregowania w obowiązującym systemie płac, określonym odrębnymi zarządzeniami, oraz ilości zatrudnionych pracowników, a mianowicie:

1. do zł 25.000,— dla przedsiębiorstw kategorii I przemysłów: cementowego, ceramicznego, szklarskiego i wapienniczego i gipsowego.
2. do zł 20.000,— dla przedsiębiorstw kategorii II przemysłów wymienionych w pkt. 1 oraz I kategorii pozostałych.
3. do zł 16.000,— dla przedsiębiorstw kategorii III i IV przemysłów wymienionych w pkt. 1 oraz kategorii II pozostałych.
4. do zł 13.000,— dla przedsiębiorstw kategorii III i IV przemysłów niewymienionych w pkt. 1.

§ 3. 1. Fundusz dyspozycyjny przeznacza się na:

1) wydatki związane z przyjmowaniem gości krajowych i zagranicznych (podejmowanie obiadem lub innym poczęstunkiem, zakup biletów na imprezy, organizowanie wycieczek itp.),
2) dary w naturze lub ofiary pieniężne z okazji doraźnych akcji społecznych o znaczeniu politycznym, kulturalno-oświatowym, sportowym jak np. nagrody dla uczestników konkursu, zawodów sportowych, upominki dla żołnierzy powracających z ćwiczeń, pomoc pieniężną na zorganizowanie uroczystości lub obchodu np. Dnia Dziecka itp.,
3) popularyzację ważnych zagadnień (organizowanie konkursów),
4) urządzanie skromnych posiłków w czasie narad produkcyjnych, gospodarczych i politycznych,
5) udzielanie zapomóg i pokrywanie strat poniesionych przez pracowników z winy zakładu pracy niemających pokrycia z innych źródeł.

§ 4. Funduszem dyspozycyjnym rozporządza dyrektor przedsiębiorstwa lub w czasie jego nieobecności — osoba przez niego upoważniona.

§ 5. 1. Wydatki z funduszu dyspozycyjnego księguje się w ciężar konta 159 „koszty ogólno-fabryczne" w pozycji sprawozdawczej „pozostałe koszty administracyjno-gospodarcze". Ustalenie sumy wydatków z funduszu dyspozycyjnego następuje na podstawie urządzeń analitycznych do konta 159.

2. Wydatkowanie środków obrotowych w ramach przyznanego funduszu dyspozycyjnego wymaga każdorazowej wstępnej akceptacji dyrektora przedsiębiorstwa oraz głównego księgowego. Dokonane wydatki pieniężne powinny być udokumentowane dowodami oryginalnymi. W przypadku niemożności uzyskania dowodów oryginalnych dopuszcza się przedstawienie dokumentów zastępczych, akceptowanych przez głównego księgowego.

§ 6. Wydatki z funduszu dyspozycyjnego w roku 1956 nie mogą przekroczyć 8/12 kwot wymienionych w § 2 ani też spowodować przekroczenia zatwierdzonego planu kosztów ogólno-fabrycznych.

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 15 maja 1956 r.

w porozumieniu:
MINISTER FINANSÓW
w/z Br. Blass

MINISTER
Mgr inż. St. Pietrusiewicz

18.

PISMO OKÓLNE Nr 15
MINISTRA PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 3 kwietnia 1956 r.

w sprawie sprawowania nadzoru oraz odpowiedzialności karnej, cywilnej i służbowej w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy.

W Nr 46 poz. 309 Dziennika Ustaw z dnia 30 grudnia 1955 r. ukazał się dekret zawierający szereg zmian w przepisach kodeksu postępowania karnego, które weszły w życie z dniem 1 marca 1956 r.

Z wprowadzonych zmian wynika, że Prokurator, działając w interesie społecznym będzie wnosił powództwa na rzecz pokrzywdzonych osób prywatnych, szczególnie w tych przypadkach, gdy osoby te skutkiem swej bezradności nie są w stanie same zadbać o realizację ich ustawowych uprawnień.

Prokurator będzie mógł występować również o zabezpieczenie powództwa już w toku śledztwa odnośnie odszkodowania na rzecz ofiar i ich rodzin od osób, przeciwko którym będzie wytoczona sprawa karna, jako odpowiedzialnym za wypadek przy pracy lub za złe warunki bezpieczeństwa i higieny pracy.

Ze względu na to, że wyrokiem Sądu Wojewódzkiego potwierdzonym następnie przez pełny skład sędziowski Sądu Najwyższego, jeden z kierowników działu pracy (kierownik kamieniołomu) w podległym mi zakładzie produkcyjnym za niedopatrzenie stosowania bezpieczeństwa warunków pracy, co w konsekwencji stało się przyczyną wypadku śmiertelnego w zatrudnieniu, został skazany na płacenie odszkodowania w wysokości 350 zł miesięcznie na rzecz dwojga dzieci ofiary wypadku, aż do ich pełnoletności — dyrektorzy (kierownicy) zakładów pracy powiadomią o treści niniejszego pisma personel kierowniczo-techniczny wszystkich szczebli i zobowiążą go na specjalnie w tym celu zwołanych naradach do skrupulatnego wykonywania obowiązujących przepisów z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy oraz usuwania wszelkich usterek w tym przedmiocie.

Jednocześnie przypominam, że § 7 p. 1 i 2 uchwały Nr 592 Prezydium Rządu z dnia 1.VIII.1953 r. w sprawie zapewnienia postępu w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy (Monitor Polski Nr A-83 z dnia 19.IX.1953 r.) ma następujące brzmienie: p. 1 „Odpowiedzialność za stan bezpieczeństwa i higieny pracy w przedsiębiorstwach (zakładach pracy) oraz za wykonanie zarządzeń zwierzchnich jednostek organizacyjnych w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy ponosi dyrektor przedsiębiorstwa (kierownik zakładu pracy)", p. 2 „Niezależnie od odpowiedzialności dyrektora przedsiębiorstwa (kierownika zakładu pracy) odpowiedzialność za stan bezpieczeństwa i higieny pracy na poszczególnych odcinkach pracy zakładu ponoszą kierownicy wydziałów (oddziałów) oraz kierownicy odcinków działalności zakładu pracy (majster, brygadzista itp.)".

Tak więc dyrektorzy (kierownicy) przedsiębiorstw i zakładów pracy odpowiedzalni są szczególnie za właściwy nadzór i kontrolę działalności na tym odcinku podległych sobie komórek organizacyjnych.

Zastępcy dyrektorów do spraw technicznych odpowiedzialni są za właściwe i terminowe usuwanie wszelkich braków w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy, wykonywanie planowanych na ten cel kredytów, prawidłową analizę przyczyn wypadków w zatrudnieniu i chorób zawodowych, prowadzenie akcji zapobiegawczej komórek organizacyjnych.

Kierownicy komórek organizacyjnych (wydziałów, oddziałów, warsztatów, laboratoriów itp.) oraz majstrowie i brygadziści odpowiedzialni są za:

a) sprawowanie nadzoru nad bezpiecznym i higienicznym stanem pomieszczeń pracy i wyposażenia technicznego;
b) ścisłą współpracę z personelem inżynieryjno-technicznym bezpieczeństwa i higieny pracy przy opracowywaniu planów poprawy warunków pracy i zapewnieniu realizacji poprawy tych warunków;
c) organizowanie stanowisk roboczych w myśl założeń bezpieczeństwa i higieny pracy;
d) zapewnienie zatrudnionym środków ochrony osobistej;
e) nadzorowanie i bezpośrednie kierowanie pracą szczególnie niebezpieczną osób sobie podległych;
f) organizowanie i prowadzenie robót w sposób zabezpieczający przed wypadkiem;
g) czuwanie nad używaniem i właściwym przechowywaniem i konserwacją sprzętu ochrony osobistej oraz odzieży dyżurnej i awaryjnej.

Ponadto wszyscy pracownicy niezależnie od zajmowanego stanowiska mogą odpowiadać za wypadek, o ile wykazali w danym przypadku niewłaściwy stosunek do pracy (co wpłynęło na stan bezpieczeństwa), bądź też nie zastosowali się do przepisów, przez co spowodowali wypadek.

Zapewnienie bezpieczeństwa pracy opiera się biorąc ogólnie na użyciu odpowiednich środków technicznych, wprowadzeniu właściwych regulaminów i stworzeniu możliwie najlepszego systemu kontroli.

Wszelkie czyny i zaniechania, które naruszają prawidłowe działanie i współdziałanie tych podstawowych elementów bezpieczeństwa i higieny pracy mogą stanowić podstawę odpowiedzialności karnej.

Istota naruszenia zasad bezpieczeństwa pracy może mieć charakter bądź zaniechania pewnych czynności, bądź też polegać może na wykonaniu pewnego działania w wyniku którego następuje naruszenie zasad bezpieczeństwa pracy.

MINISTER

Mgr inż. St. Pietrusiewicz

REDAKCJA I ADMINISTRACJA:
MINISTERSTWO PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH
Warszawa, ul. Żurawia 3/5

Warunki prenumeraty Dziennika Urzędowego Ministerstwa Przemysłu Materiałów Budowlanych — prenumerata kwartalna 22,50. Wpłacać należy do Narodowego Banku Polskiego V Oddział Miejski, Warszawa, Nr 1529-91-212. Część 30, Dział 5, Rozdział 17 — wpływy z wydawnictw.
Cena 2 zł 50 gr

Druk. LSW. W-wa. Zam. 463c z dnia 9.VI.56 r. Pap. druk. sat. kl. V 60 g. A1. Nakład 800 egz. B-7-26661